

JO TINC UN AMIC QUE...

DOSSIER ESPECTACLE

SINOPSIS

FITXA ARTÍSTICA

FITXA TÈCNICA

RECULL DE PREMSA

MATERIAL AUDIOVISUAL

**JO TINC
UN AMIC
QUE...**

JO TINC UN AMIC QUE... és una expressió característica i comuna a tots els monòlegs. Aviat la mateixa expressió saltarà dels escenaris monologuistes a la vida real i es convertirà en: Jo tinc un amic que... fa monòlegs. I és que cada vegada hi ha més monologuistes per metre quadrat que intenten analitzar la nostra vida.

En aquest cas ens trobem davant d'una hora d'espectacle en un format entre l'Stand-up i el monòleg teatral que troba el seu punt còmic precisament qüestionant-se els tòpics de la comicitat. L'espectacle ha passat per la **Sala Pepe Rubianes** del **Club Capitol** prorrogant-se en dues ocasions i amb una molt bona acollida per part del públic i la crítica.

**JO TINC
UN AMIC
QUE...**

*SINOPSI

Està tot inventat. Qualsevol experiment que pretengui desballestar la llarga tradició que codifica el gènere de la comèdia té tots els números per fer-se estrany tant als espectadors com als propis actors que són els encarregats de defensar el “producte” dalt de l’escenari. Conscients d’això, amb en Peyu ens vàrem disposar a elaborar l’espectacle “Jo tinc un amic que...”, -la nostra particular “sopa d’all”-, mirant de ser molt fidels a la recepta tradicional.

En uns temps en que s’imposa el fast-food -els monologuistes germinen arreu i amb prou èxit-, ens va semblar oportú de no portar més llenya al bosc i espessir una mica el caldo amb els ingredients característics del monòleg teatral.

“Jo tinc un amic que...” vol ser doncs, essencialment, una proposta teatral en la qual el personatge ens va conduint —a través de les seves reflexions- a llocs prou coneguts i comuns, amb un discurs que recorda, no sense una bona dosi d’ironia, el format de l’stand up.

Per no aigualir cap descobriment inesperat, em permetran que no els avanci gaire més de tot allò relacionat amb el per què, el lloc i el quant de la situació i del personatge. Deixem que sigui l’actor, al llarg d’aquesta hora i deu minuts, qui se’n faci càrrec.
Bon profit.

Xavier Boada.

*ARGUMENT

L'espectacle és a punt de començar, el públic s'espera a la platea i de sobte hi ha alguna cosa que no va bé. El monologuista va tard. L'encarregat d'excusar el retard de l'artista davant del públic serà un tècnic de so.

El que es podia haver solucionat dient: *"Perdonin, l'artista encara no ha arribat. De seguida que sigui aquí començarà l'espectacle"* ; s'acaba convertint en una hora de monòleg.

Després d'uns moments de nerviosisme, el tècnic comença a trobar-se còmode a l'escenari i des d'una perspectiva simplista i pragmàtica es comença a qüestionar diversos temes que a la resta de la humanitat ni tan sols ens criden l'atenció. Dins d'aquest mateix discurs, el tècnic aprofita per ironitzar sobre el monologuista, sobre les seves expressions i recursos narratius. Treu a la llum tots els tòpics del monòleg, com el mateix títol de l'espectacle "Jo tinc un amic que...", una expressió molt repetida en aquest tipus de format.

El punt i final el posa l'arribada de l'artista. Quan el tècnic ja havia perdut tota esperança, quan fins i tot s'havia proposat retornar els diners al públic i quan més còmode estava dalt de l'escenari, de sobte arriba el monologuista. S'acaba un espectacle improvisat pel tècnic i comença el monòleg que estàvem esperant. En 20 segons, i repetint un parell o tres de tòpics que prèviament el tècnic havia criticat, en tenim prou per adonar-nos que aquest espectacle ara ja no ens interessa. I sota la música de "Parole, parole" (Paraules, paraules i més paraules) s'acaba un espectacle i es dona a entendre que fora n'hi ha centenars que continuen.

*POSADA EN ESCENA

La principal característica de JO TINC UN AMIC QUE... és que partint d'un text de format monològic s'ha obtat per una posada en escena teatral, deixant una mica de banda el clàssic stand-up.

Durant una hora d'espectacle podrem veure un tècnic de so que aprofitant els elements que ell té a l'abast va creant diferents espais que il·lustren les coses que explica. Fins i tot, fugint de l'exhibició actoral i des de la perspectiva d'un tècnic de so, és capaç d'imitar i interpretar a alguns personatges. Per fer-ho, també s'ajuda d'elements que porta al damunt. Tal i com el monologuista necessita l'americana, el micròfon, el tamboret o fins i tot el got de whisky; el tècnic necessita el martell, la cinta mètrica, la clau allen, entre moltes altres eines.

EL JUBILAT

La clau allen li serveix per imitar el brot de farigola o romaní que molts jubilats duen a la boca. Que malament indiquen la gent gran quan vas perdut amb el cotxe...

L'ESTER

El so del trepant ens recorda la veu aguda i carregosa d'aquella noia que tots tenim present. La nòvia d'aquell amic que mai més ha tornat a ser el mateix d'abans.

ELS ANIMALS

Es posa en evidència l'extranya relació que tenim amb els animals a partir d'una cinta mètrica que recorda la corretja d'un gos.

LES PEL·LÍCULES DE POR

Un error tècnic deixa el teatre a les fosques i el tècnic, amb un lot frontal com a únic llum d'escena, ho aprofita per parlar de la por i dels tòpics del cinema de terror.

EL CAPELLÀ

Amb un tros de cinta aïllant de color blanc al coll de la suadera construïm una sotana. El tècnic ens parla de la seva tieta i el capellà, que la fa anar a confessar 2 cops per setmana

*FITXA ARTÍSTICA

Text i personatge

Direcció

Disseny de llum

Tècnic de so i llum

Vestuari

Música original

Veu i muntatge sonor

Fotografia

Disseny cartell

Producció

Management

Peyu

Xavier Boada

Toni Font

Logística de Guerrilla i Iván Lagarto

Roser Calvés

Innatos

Andreu Presas

Pepo Subiranas

Arkham Studio

Peyu

MPC Manel Portomeñe

*PEYU

Llicenciat en **Comunicació Audiovisual**, actualment combina el teatre amb la ràdio, la tele i el doblatge. Dins la seva trajectòria destaquen les tasques de guionista i humorista dels programes **Piscina comunitària** (2009) i **Working** (2010) de **Canal Català**, així com la seva col·laboració diària a **El matí i la mare que el va parir** de **Ràdio Flaixbac** (2008-2010). Actualment el podeu sentir cada dia al **Fricandó matiner** de **RAC105** com a guionista i humorista. També el podeu veure cada setmana al programa **Alguna Pregunta Més?** de TV3, i és un dels guionistes del **Club Súper 3**. El seu espectacle “**Jo tinc un amic que...**” ha estat en les dues sales del **Club Capitol** de Barcelona, prorrogant-se en les dues ocasions.

Als seus 24 anys recent complerts, a aquest polifacètic osonenc l'avalua una trajectòria curta però intensa. Amb 16 anys, conjuntament amb un amic, va crear el Grup Kisca Kisca, una companyia de teatre on ha creat, dirigit i interpretat els espectacles còmics “Kisca, kisca” i “31xdotze” que del 2003 al 2008 van visitar una multitud de teatres d'Osona.

En aquesta mateixa etapa dirigeix i presenta diversos programes en ràdios i televisions locals, com Ràdio Voltregà o Canal Català Osona. L'any 2008 es va incorporar a la companyia **Corcia teatre** on, entre altres projectes, hi va fer l'ajudantia de direcció de **Projecte Llenamú**, guanyadora de la **XIII Mostra de Teatre de Barcelona**.

*XAVIER BOADA

Inicia la seva carrera professional amb **Els Joglars** l'any 1997. Des d'aleshores ha participat com actor en totes les produccions de l'emblemàtica companyia: **La increïble història del Doctor Floit i Mr. Pla, Daaalí, Ubú president** (on interpreta el personatge de Pasqual Maremagnum), **El Retablo de las Maravillas, En un lugar de Manhattan, Controversia del toro y el torero i La Cena.**

Més recentment ha participat com actor, a l'espectacle **Nit de Reis** de W. Shakespeare dirgida per Josep Maria Mestres (2010) i a **Questi fantasmi** d'Eduardo de Filippo dirgida per Oriol Broggi (2010)

Ha participat com actor als films **Buenaventura Durruti, anarquista, Buen viaje excelencia** (on interpreta el Marquès de Villaverde) i **Cruda** de Nacho Jiménez (2010)

És coautor de l'espectacle **Projecte Llenamú**, estrenat per la companyia **Corcia Teatre** l'any 2008.

*FITXA TÈCNICA

L'espectacle necessita d'una infraestructura mínima però és adaptable a molts espais diferents.

ESPAI ESCÈNIC

Escenari de 5 m d'amplada per 4m de fondària. Tot i que l'espai ideal seria de 6m d'amplada x 4m de profunditat, com a mínim.

EQUIP DE SO

Taula de so (4 canals utilitzables)

Doble Platina CD

Micròfon inalàmbic SENHEISER (El porta la companyia)

P.A.

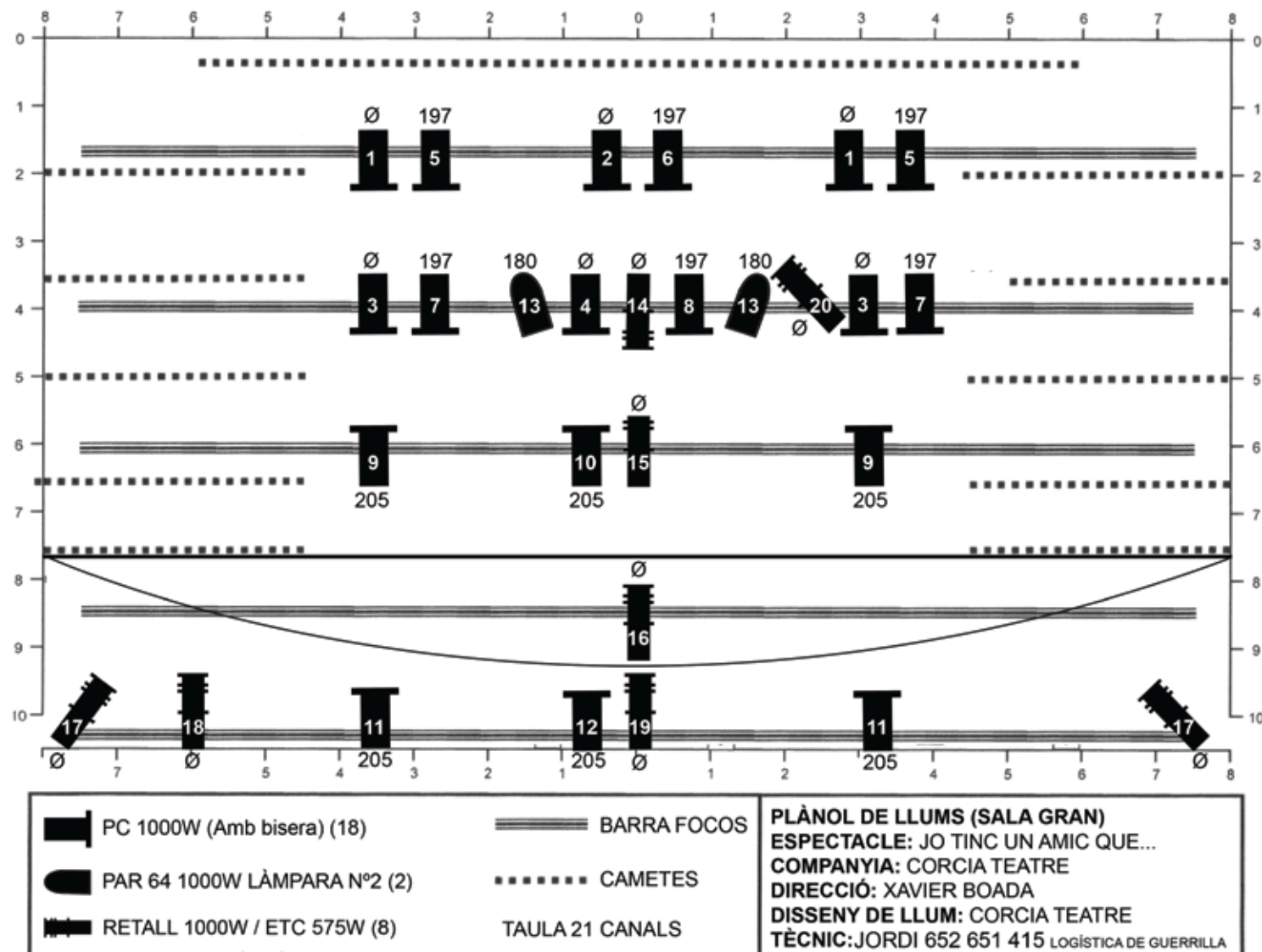
LLUM

S'adjunten a les pàgines següents, tres plànols de llums diferents segons l'embargadura i equipament de la sala.

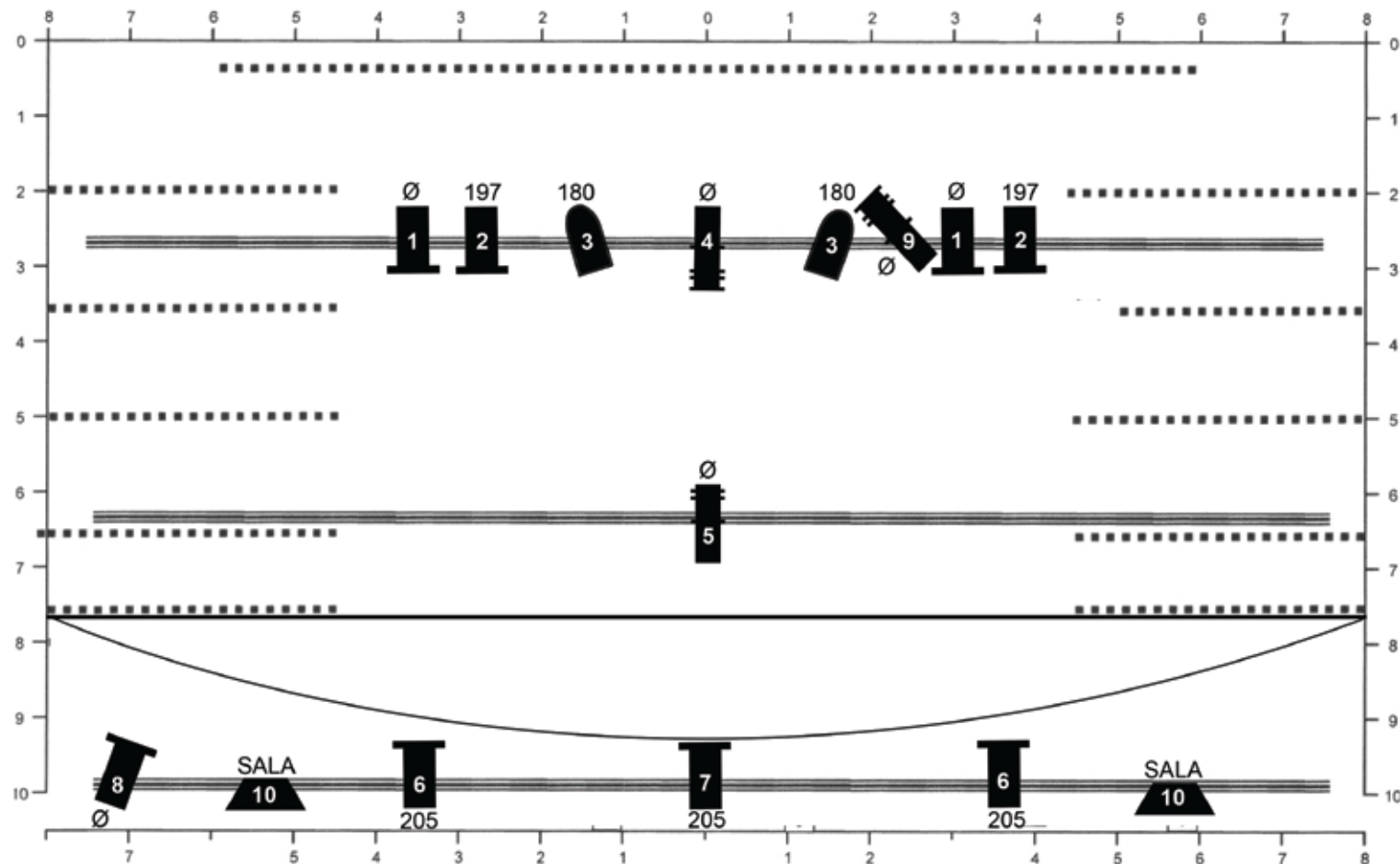
**JO TINC
UN AMIC
QUE...**

*SALA GRAN

**JO TINC
UN AMIC
QUE...**

*SALA PETITA

 PC 1000W (Amb bisera) (8)

 PAR 64 1000W LÀMPARA N°2 (2)

 RETALL 1000W / ETC 575W (3)

 BARRA FOCOS

 CAMETES

 TAULA 10 CANALS

PLÀNOL DE LLUMS (SALA PETITA)

ESPECTACLE: JO TINC UN AMIC QUE...

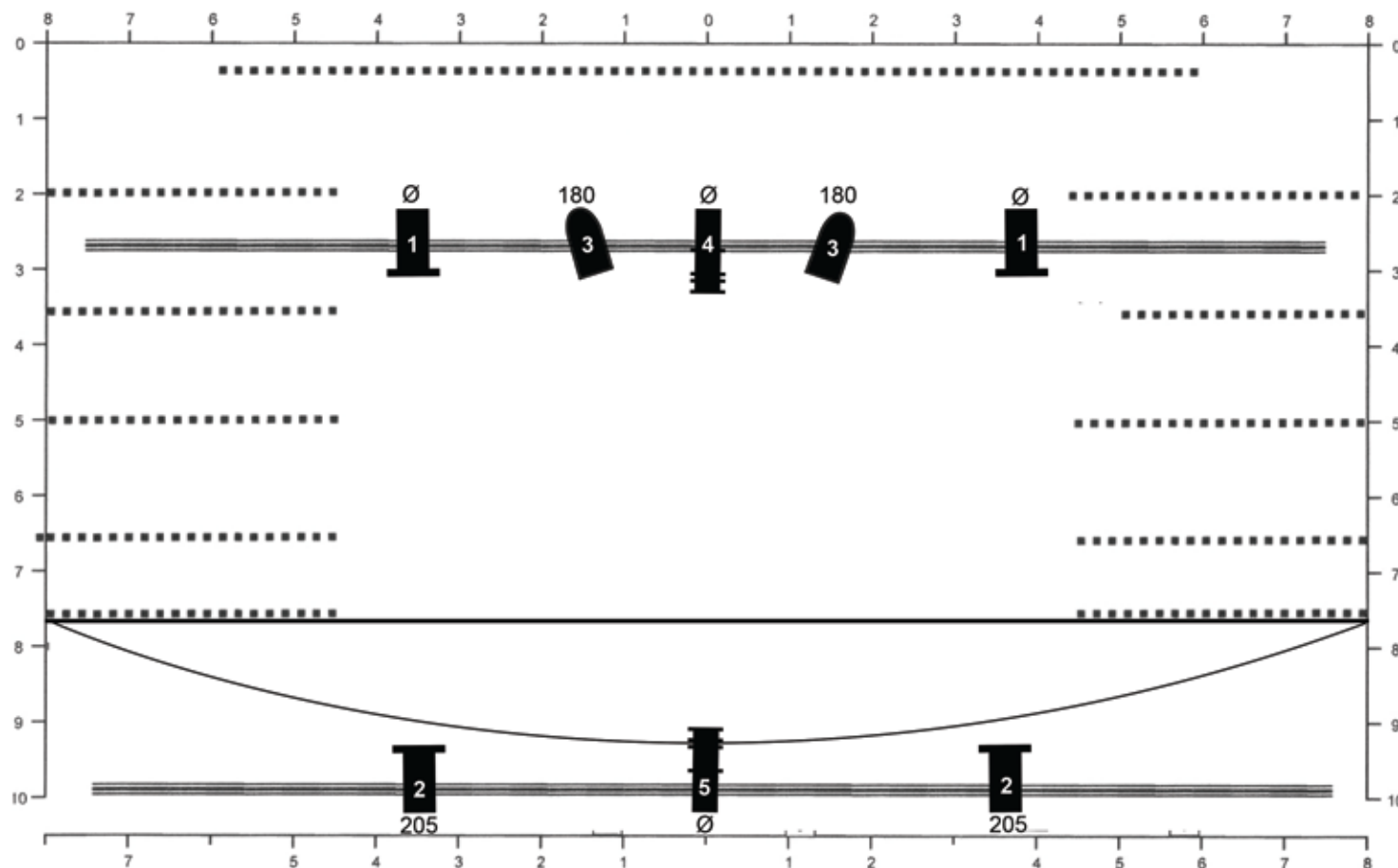
COMPANYIA: CORCIA TEATRE

DIRECCIÓ: XAVIER BOADA

DISSENY DE LLUM: CORCIA TEATRE

TÈCNIC: JORDI 652 651 415 LOGÍSTICA DE GUERRILLA

*PLÀNOL MÍNIM

	PC 1000W (Amb bisera) / PAR 64 N°5 (4)		BARRA FOCOS
	PAR 64 1000W LÀMPARA N°2 (2)		CAMETES
	RETALL 1000W / ETC 575W (2)		TAULA 5 CANALS

PLÀNOL DE LLUMS (PLÀNOL MÍNIM)
ESPECTACLE: JO TINC UN AMIC QUE...
COMPANYIA: CORCIA TEATRE
DIRECCIÓ: XAVIER BOADA
DISSENY DE LLUM: CORCIA TEATRE
TÈCNIC: JORDI 652 651 415 LOGÍSTICA DE GUERRILLA

*MATERIAL DE PROMOCIÓ I DIFUSIÓ

- * Cartell de l'espectacle.
- * DVD de l'espectacle.
- * Dossier informatiu per a premsa, promotors i programadors.
- * Imatges de l'espectacle (JPEG)
- * Fragments dels millors moments de l'espectacle en format de vídeo flv per poder enviar per e-mail o penjar a internet.
- * www.peyu.cat
- * www.facebook.com/enpeyu
- * www.twitter.com/enpeyu

*PREMSA

Peyu estrena 'Jo tinc un amic que...' a Torelló

Torelló.

Comme Bruguas.

No hi ha cap dubte: Lluís Jutjar ens presenta un personatge rodó, creïble. L'actor se sent a gust dins la pell d'aquest tècnic de so que prova l'extrem amb moltes abans que arribi l'actor principal. El to de familiaritat del text engreixa a fer-nos amic d'aquest tècnic que ens explica anècdotes de la seva vida i els secrets de l'actor que esperem. Aquest tècnic-fictici podria ser un personatge ben real. Ens explica com veu la realitat que l'envolta per fer-ne una crítica, aparentment innocent. Tot exagerant-los, ens en riem dels fets més quotidians. Ens podem fer de nous i nous mateixos amb els seus estereotips i així sempre és ho. Veure treballar Lluís Jutjar, Peyu, és un goig.

Dilluns, 19 d'octubre de 2009

Crítica El 9nou (19-10-2009)

EL 'CATALÀ EMPRENYAT', A DALT DE L'ESCENARI

APUNTS DE TEATRE:
JO TINC UN AMIC QUE...

Aloma Vilamala

Comença l'espectacle, però el monologuista no arriba. Un tècnic puja a l'escenari a disculpar-se: l'artista encara trigarà cinc o deu minuts a arribar. Però un cop ha trencat el gel, en Pau, el tècnic, es deixa anar i critica allò que el monologuista per a qui treballa explica dalt de l'escenari una nit darrere l'altra. I criticant, criticant, va d'un tema a un altre i passa una hora. *Jo tinc un amic que...* és (a part del nom de l'espectacle) una de les frases clàssiques que el monologuista fa servir constantment. I el seu *alter ego* fa un repàs, des del seu punt de vista, dels tòpics de l'humor. «És que la gent riu per tot», assegura. I la gent riu. Peyu, col·laborador i guionista del programa *El matí i la mare que el va parir*, de Ràdio Flaixbac, es planta tot sol a la sala Pepe Rubia-nes (un nom que ha d'imposar a un debutant del gènere) del Club Capitol, i de mica en mica va descabellant tot de situacions que, com en tots els monòlegs, fan gràcia perquè qualsevol persona humana del planeta s'hi sent identificada. Però en aquest cas, l'es-

pectacle no consisteix únicament en un paio graciós assegut en un tamboret amb un cubata a la mà, sinó que Peyu utilitza recursos teatrals -posada en escena, atrezzo, personatges- per explicar les seves històries. Les eines que el tècnic té a mà es converteixen en objectes quotidians -la cinta mètrica és una corretja del gos, la trepanadora en arma de foc- que afegeixen salsa a la història. Peyu és el primer monologuista de Comedy Zoo, el cicle de monòlegs que programa la sala Capitol, que explica les seves desventures en català. I ho fa d'una manera molt pròpia de la cultura: agafant el rol de *català empenyat*. I parlant de situacions pròpies de la Catalunya profunda: de la tieta que és molt de missa, del capellà que li fa netejar els cirris, de les cançons de rock català amb lletres simples, dels jubilats que critiquen l'Ajuntament i dels rodolins del conte del Patufet. Es nota que ve d'Hipòlit de Voltregà. També hi ha temes universals: els amics anul·lats per la parella, la gent que s'atura per parlar del gos... Pocs s'escapen de la visió satírica de l'humorista. Peyu presenta un monòleg que és, des del primer minut, diferent. No només per la llengua: pel tarannà amb denominació d'origen. Podria ser el naixement d'un nou gènere?

Crònica Regió 7 (29-03-2010)

L'entrevista
Lluís Jutglar 'Peyu' al programa 'Working' de Canal Català

Redacció

“Em feia mandra fer un monòleg de tamboret”

En Peyu, un dels tres protagonistes del programa *Working* de Canal Català, presenta *Jo tinc un amic que...* a la Sala Pepe Rubianes del Club Capitol de Barcelona dins el cicle *Comedy Zoo*. L'espectacle ha estat prorrogat fins el proper dia 25 d'abril.

Entrem a la sala. Seiem. Ens preparem per veure un monòleg. Tot ho sembla. Hi ha un tamboret amb un micròfon al davant però, en només tres minuts, ens adonem que 'Jo tinc un amic que...' és molt més que això.
Quan em vaig plantejar fer un espectacle tenia com una contradicció interior: em sentia còmode en el terreny humorístic però em feia una mica de mandra fer un monòleg de tamboret i micròfon. Llavors, juntament amb el director Xavier Boada, vam crear aquest tècnic de so: un tio molt peculiar, molt simple, que ens serveix per criticar els tòpics dels monòlegs. El còmic arriba tard, i això ens serveix d'excusa per crear tot un espectacle.

Precisament, s'acaba posant en qüestió la mateixa pràctica de fer monòlegs.
Sí...una mica sí. El tècnic aprofita que no hi ha el monologuista per carregar-se'l una mica. Crítica tòpics com ho és el títol de l'espectacle: 'Jo tinc un amic que...', i per això hem optat per un monòleg més teatral, amb una posada en escena i un personatge un pèl estrany, però

CANAL CATALÀ

interessant, i que cau bé al públic. Aquesta és la principal diferència amb la resta de monòlegs que estem acostumats a veure.

La figura del tècnic?

Exacte. Aquí surt un tècnic que sense voler fer grà-

cia explica coses que ell no entén i que, per ell, no fan gràcia. Salvant les distàncies, és una mica aquell joc que feia l'Eugenio d'explicar acudits des de la màxima serietat. Que quedi clar que no és el mateix, eh? Que no vingui

ningú a veure explicar acudits... hehhe he. [Riu.]

Amb la introducció 'Jo tinc un amic que...' s'aprofita per desgarnar les baixeses dels diferents personatges. Amb amics com aquest... qui vol enemics?
Realment el tio, el tècnic, només ha de pujar a l'escenari a excusar el retard de l'artista, però es va embolicant i va parlant de personatges que coneix, els imita tímidament, els critica... Parla sobretot de coses que no entén, com els contes infantils, les pel·lícules de por, els gosos i la gent que els passa ja... infinitat de temes...

Val més tenir-lo com a amic...

Clar, perquè en tots els temes aprofita per criticar personatges que tothom identifica com la seva tieta, les novies dels amics que anul·len l'amic, els capellans, els jubilats, els adolescents... hi ha una mica de llenya per a tots. Vull fugir de l'adjectiu original, perquè actualment tot el que es fa i es veu és tan i tan original... que la mateixa paraula "original" ja és poc original, però en aquest cas, si com a espectador esperes veure un monòleg, segurament hi trobes una cosa "original".

Lluís Jutglar, més conegut com a Peyu

Amb 23 anys, en Peyu ha estat guionista i humorista del programa 'Piscina comunitària' i 'Working' de Canal Català. A més a més participa a 'El mati i la mare que el va parir' de Ràdio Flaixbac.

Entrevista Peyu

Actor. Aquest jove de Sant Hipòlit de Voltregà (Osona) és guionista i col·laborador al programa de ràdio de Flaixbac *El mati i la mare que el va parir*, i durant aquest mes està fent un monòleg escrit per ell mateix a la Sala Pepe Rubianes del Club Capitol, a la Rambla, que es titula *Jo tinc un amic que...* i que es riu dels tòpics del gènere

«Explico el que a mi em faria riure»

Aloma Vilamala

MANRESA

■ Es considera més actor que monologuista. I és el primer en el cicle Comedy Zoo que explica les seves peripecies en català. Presenta un monòleg teatralitzat, *Jo tinc un amic que...*, on fa de Pau, un tècnic de so que ha d'improvisar quan es troba que el monologuista per a qui treballa no es presenta. Lluís Jutglar, Peyu, fa el seu monòleg a la Sala Capitol fins al proper 25 d'abril. Acaba a quarts d'una de la nit i a les 7 torna a ser a Ràdio Flaixbac. Un bon ritme.

■ **Fa un monòleg teatralitzat. Com ho explicaria?**

■ Tenia moltes ganes de fer espectacle, però tenia una incompatibilitat al meu interior: volia ficar-me en el terreny de l'humor però em sentia incòmode en el format de monòleg clàssic, amb el tamboret i el cubata. Com a consumidor, el monòleg sempre m'ha semblat el mateix: una anàlisi de la realitat, de com funciona la vida. Al final vaig optar per una fórmula partida entre el monòleg i l'obra còmica. Sí que faig un monòleg, però hi ha molts elements teatrals i procuro no caure en els tòpics del gènere.

■ **Lavors es considera més actor o més monologuista?**

■ La pregunta és difícil, però suposo que abans sóc actor. Quan em demanen anècdotes en els dinars familiars em costa molt ser graciós. És més fàcil quan parles a través d'un personatge.

■ **Què explica en l'hora llarga que dura l'espectacle?**

■ La temàtica és la mateixa que en

FOTOGRAFIA PROMOCIONAL

Lluís Jutglar, Peyu, en un moment de l'espectacle

qualsevol monòleg: la vida quotidiana. El que és diferent és la perspectiva des d'on s'explica. Normalment els monologuistes analitzen una cosa que ells coneixen i la comparteixen amb l'altra gent, de dalt cap a baix. En canvi, el meu personatge és ignorant, curiós, rar, i explica coses que la gent ja sap: per exemple, qüestiona els contes infantils. Tothom ja sap que són ficció, però ell no pot evitar preguntar-se allò que no entén.

■ **I com va escollir els temes?**

■ N'hi ha molts d'aquells que t'han tingut intranquil tota la vida, com em passa amb els contes. D'altres són propers, i t'hi trobes en la vida quotidiana, com la manera com tractem els nens i les relacions de parella. N'hi ha com el de l'església, que me'ls va proposar

Xavier Boada, el director de l'espectacle.

■ **Quin efecte produeix actuar en una sala anomenada Pepe Rubianes?**

■ A vegades penses que t'estàs al camerino on el Rubianes es maquillava, o al vàter que va fer servir durant 9 anys, però no m'afecta excessivament. L'important és ser en una sala a la Rambla, que la gent et veu i et va coneixent.

■ **Quins són els seus referents en el món dels monòlegs?**

■ No em baso en ningú. No tinc ídols. Sóc consumidor del que m'agrada: Teatre de Guerrilla, Buenafuente, Godoy, Rubianes, Eugenio. Però, sobretot, sóc consumidor del meu dia a dia, dels meus amics i de les situacions que visc. Quan creava el text no

imitava ningú, et crees una manera de fer al llarg de la vida, sent consumidor del teu propi entorn.

■ **Hi ha ben pocs monòlegs en català. Per què?**

■ La veritat és que no ho sé. És estrany. Realment, els catalans tenim un tipus d'humor molt diferent dels espanyols i se li podria treure més suc. Jo no el faig en castellà perquè el meu personatge no funcionaria. I el text també.

■ **Què fa riure a la gent?**

■ Ho descobreixes al dia a dia. A vegades, unes bromes, i a vegades, un tema. Personalment sempre em situo al lloc de l'espectador. Explico el que em fa gràcia a mi i, com a conseqüència, la gent riu. La gent s'hi sent identificada, parles de coses que potser una altra persona no s'hauria plantejat i penses: «té raó!»

■ **I què el fa riure?**

■ El mateix que a la gent. Per això sóc humorista. I pel que fa als temes, es parla sempre d'humor intel·ligent, però s'ha de dir que un pet o una caiguda en un moment precis fa molta gràcia. Un cop ho va dir Sergi Mas a la ràdio: «un pet en un ascensor en un moment donat no té competidor».

■ **Té previst de voltar per altres poblacions quan acabi la seva estada al Capitol?**

■ Aquesta és la idea. Esperem que aquests dies a Barcelona serveixin perquè hi vinguin programadors de tot Catalunya. Per desgràcia, no és tan fàcil, i costa que se t'acostin si no hi ha un nom mediàtic. Un programador s'hauria de moure per descobrir coses... però l'únic que fa és mirar la tele i assegurar el tret en comptes d'arriscar. A veure si em volen al Kursaal aquest tan maco que teniu aquí.